

celo najpohlevnejše krave smejati. Mi se s temi farskimi lažniki ne bomo pričkali, ker je res škoda prostora. Vsak poštenjak, ki je bil na shodu, mora priznati, da je bila prostorna dvorana natlačeno polna, da so kmetje z največjo paznjo govor urednika Linharta poslušali in mu živahno odobravali, da se je ostra rezolucija proti zločinski obstrukciji v štajerskem deželnem zboru ednoglasno sprejela, da so tudi politično naproti kmetje zanj glasovali in da na posebno izrecno vprašanje ni nikdo roke proti rezoluciji vzdignil. . . . Kdor te resnice taji, ta je navadno, prismojno lažnik! Mi sicer vemo, kdo dotične nemno-zavite članke po klerikalnih listih objavlja. To je tisti klerikalni politični petelinček, ki je na shodu pri vratih hujškal kmetovalce, naj delajo nemir, ki je brez ozira na svojo črno obleko izzival in šuntal, dokler ga niso napredni možje na sveži zrak postavili. Zdaj se možicelj togoti in dela velikega ter vpije na pobalinski način za varnim plotom. Ej, črnosuknež, tvoje kričanje je smešno! Le prošnjam škofovega brata Napotnika se imaš zahvaliti, da te napredni možje vsled tvojega hujškajanja na shodu niso čez koleno položili. . . . S klerikalnimi lažmi pa se ne bode zmanjšal veliki pomen in krasni uspeh našega konjiškega shoda. Sicer pa, gospodje klerikalci, — na svidenje!

Tisti politični kaplan, ki je na shodu v Konjicah toliko časa izzival in hujškal, da so ga napredni možje proč spodili, dokazal je zdaj sam javno, da nesramno laže. Takoj po shodu je namreč za svoje lažnjive lističe načečkaril članke, v katerih je zlasti g. učitelja S. grdo napadal ter podlo denunciral. No, g. učitelj je črnosukneža hitro za učesa prijel. Šel je namreč naravnost v farovž in je kaplana na odgovor poklical. Učitelj namreč sploh bil ni. Zdaj je lažnjivemu klerikalčku srce v žegnane hlačiце zlezlo. In milo je g. učitelja za odpuščanje prosil, češ da se je v osebi „zmotil“. Tudi v farskih listih preklanje ta resnicoljub zdaj svojo laž. Taki so ti črni kosi! Lažejo in lažejo, dokler se jih ne prime in ne pokliče na odgovornost; potem pa prosijo za odpuščanje. . . . Mi pravimo: fej in sramota vsakemu denuncijantu, ki z iz trte izvitimi lažmi hoče bližnemu škodovati; trikrat fej pa tedaj, ako nosi tak denuncijant celo duhovniško suknjo!

Iz Stoperc dobili smo zadnji čas več pisem, v katerih se kmetje hudo nad postopanjem župnika Kečeka pritožujejo. Kupčija s cerkvenimi stolmi dela ljudi jako nezadovoljne. Za danes ne bomo več o tej stvari pisali. Upamo pa, da se Keček poboljša, kajti saj ve, da nikdo brez greha ni in da božji hram ni za profit delati. . . .

Današnji duhovniki. V sv. Jurju slov. gor., v zgornji Gasteriji itd. je ljudstvo silno razburjeno nad političnimi duhovniki. Zgodil se je namreč sledeči slučaj: Neka tamosnja kmet-ska hčerka bila je zvesta članica slovenske zveze za mladenke. Vsako leto darovala je v svoji pobožnosti cerkvi prostovoljno dva „mecna“ pšenice

in je storila tudi drugače v vsakem oziru napram slovenskim duhovnikom svojo dolžnost. Pred okroglo enim letom omožila je posestnika Kavčiča v zgornji Gasteriji. Pred kratkem pa je prišla v otročjo postelj. Zbolela je smrtnonevarno. V noči od 12. na 13. februarja je revica čutila, da se ji bliža zadnja ura. Izrazila je iskreno željo, da bi od cerkve, kateri je toliko darovala, zadnje verske tolažbe sprejela. Neki Bračič je šel, da bi izpolnil zadnjo željo bolnice. Šel je v sv. Jurij sl. g., kjer je dospel ob 4. uri zutraj. Vzdrnil je kaplana Johana Bozina in ga prosil, da naj pride bolno ženo Kavčič s svetimi sakramenti tolažiti. Ali kaplan Bozina je bil ravno kar šele prišel od neke priredbe pravaškega bralnega društva. Rekel je torej, da je preveč „truden“ in da ne gre k bolni ženi. Tako je moral Bračič zopet nazaj iti, brez da bi bil kaj opravil. Par ur pozneje, ob 6. uri zutraj, umrla je posestnica Kavčič. . . . Ali niso to žalostne razmere? Pri volitvah ni kaplan nikdar truden; ali kadar bi imel svojo sv. duhovniško službo opravljati, mora počivati. Zaradi politike duhovnikov umirajo pobožni ljudje brez verske tolažbe! Res ni čuda, da je ljudstvo razburjeno!

Umrli je v Ptujtu sodnik v p. g. dr. W. Teltschik. Tako rano umrlemu možu, ki je dolga leta bolehal, je jako veliko ljudstva zadnjo čast izkazalo. Lahka mu zemljica!

Iz Žalca se nam poroča, da v konkurz prišli g. Em. Kucen ni zagriženi prvak, marveč da se sploh za politiko brigal ni. V konkurz prišel je le vsled ponesrečenih špekulacij ter družinskih razmer. Pač pa je njegov brat Edvard vodja prvakov in politični zagriženec. Toliko resnici na ljubo!

Osebnosti. Namestnik je okrajn. živino-zdravnik Wilhelma Irran imenoval višim okrajnim živinozdravnikom in začasnega okrajnega živinozdravnika Janeza Fischera definitivnim okrajnim živinozdravnikom; oba ostane na dosedanjih službenih mestih.

Smrt v plamenih. Te dni pogorela je koča zakonskih Križanec pri Rogatcu. Kočar si je življenje rešil, medtem ko je njegova 75 letna žena našla v plamenih svojo smrt. Preiskava bode dognala, kako je usodepolni požar nastal.

Rudarska nesreča. V Hrastniku je pri streljanju v jami ponesrečil rudar Stiklaj. Nesrečež je težko ranjen. Kriv je nesreče baje paznik Babič, ki ni bil dovolj previden.

Pijača tolažiteljica. V Žusnu je umrla Valentinu Leber žena. To ga je tako žalostilo, da se je pijači udal. V pijanosti pa je tako nesrečno padel, da je potem v bolnišnici umrl.

Vlak povozil je v bližini Celja delavca Johana Razboršek.

Zaprli so v Mariboru neko Magdo Sparovic iz sv. Benedikta, ki je v ptujski bolnišnici razne stvari pokradla. Ravno tako so zaprli slugo Štefana Rozman, ki je v hotelu „Meran“ kradel.

Roko zlomil si je v Mariboru stražnik Mih. Deutschmann. V Trbovljah pa je bila rudarju Francu Krajšek pri delu desna roka zmučkana.

Pijača in samomor. Posestnik Karl in tej stvari slovenjebistriški okolici je pri pijači celadeva preprekoval. Potem pa je vzel revolver in monsignora navzočnosti njegove žene poglaval krogle venje pokr. Težko ranjenega so odpeljali v bolnišnico rsta glavi.

Iz vlaka padel je pek Korošec iz mara se jih v ske okolice, ko se je peljal k vojaškim omre prijevajam. Pozneje so ga našli težko ranjenega posledici progi.

Gozdni požar. V sv. Križu pri Ruril, je na Slatini pogorelo je tri oralov gozda in je šel v Windischgrätz. Gasilci so ogenj po težkemjimi v pr omejlili.

Nož! V prepiru je sunil fant Moshana kler Slivnici tovariša Šišeka z nožem in ga je odnjodjo ranil.

Tatinski sinček. V Sevnici je pokradeško znači sarjevi sin Janez Starkl svojim starišem ni vsaj na za 300 K. Tudi je razne druge sleparije naj pazno sto kron izvršil. Dolgoprsteža so dali pod bodejo, k

Zopet nož! V Konjicah sunil je v pro pod a r delavec Florijan Laznik tovariša Jožefa ranožem v glavo in ga je smrtnonevarno ranil.

Ukradel je Franc Švab v Slov. Ga svojemu prijatelju. 36 K, nekemu drugemu uro. Tudi kokoši je kradel. Dali so ga na n

Vlomilec. Zaprli so v Ptujtu Franca iz Ormoža, ki ima razne tatvine in v lom vesti.

Požar. V Loki pri Celju je pogorela zakonskih Weinzerl. Škoda je velika. Sp se sodi, da je nekdo nalašč zažgal.

Dvojnega umora osumljen. V zadnjih izginili ste v ptujski okolici brez vsa sledu dve mladi ženski pod okolščinami, ki vičujejo sum, da se je zgodilo hudodelstvo. Ženski ste bili začasa, ko ste zginili, v slovljenem stanu in sicer obe z možem, ki kot storilec v poštev in je sedaj pri okro sodišču v Mariboru v preiskovalnem zaporu kazano je, da ste bili obe ženski še kratko predno ste izginili, v družbi tega moža, in od tega trenutka naprej o njih ni sluha ne. Obe ste bili baje močni, zdravi in radoživski. Prvi slučaj se tiče Rozalije Leš, rojene 1881 v Dražencih pri Ptujtu, dekle, izginila dne 14. vinotoka 1907. Druga je Magda Dukarič, rojena 1880 v B na Hrvaškem, tudi dekla, o koji manjka sled od 19. rožnika 1910 naprej. Podatki, katerih bi se dalo sklepati oziroma ugotoviti, je kdo imenovani ženski še pozneje kje ali da še živite, oziroma da ste se našli, naj se nazznanijo bližnji varstveni oblasti a preiskovalnemu sodniku v Mariboru.

Zverinska mati. V Preborju pri Ko trpinčila je Ema Bevc svojo 3letno nezako hčerko grozovito. Končno jo je postavila k tako da se je otroku obleka zažgala. Nes dekletce je dobilo smrtnonevarne rane. M veška mati je sicer zažgano obleko sh da bi se kazni izognila. Ali pomagalo ji ne ker je stvar že sodnji naznanjena.

„Ofcet“. V sv. Kangoti pri Velikem Pri je bila „ofcet“, pri kateri je prišlo tudi de ga pretepa. Pri temu je dobil Janez E take klofute, da so mu obe mreni v ušesih čili in je uglasil. S celo zadevo se zdaj so peča.

Zopet vjet (telegram). Kakor znano, župnik Šorn v Belivodi obojen na eno ječe, ker se je nad raznimi kmetskimi fanti zagrešil. Šorn pa je po sodbi pobegnil; nar, da se izogne kazni, so mu nabrali d niški sobratje. . . . No, pomagalo mu ni! On je izdala za pobožnemu svinjarju „štek“ Zdaj se iz mesta Basel v Švici poroča so tam Šorna vjeli in zaprli. V njego spremstvu sta bila dva kmetška fanta, ki svojemu svinjarskemu nagonu podvrgel. Š in fanta spravili bodejo zopet v celjske ječe

Iz Koroškega.

Velikanski polom na Koroškem.

Koroški klerikalci so, kakor je splošno znano, lahko ljudo ljudstvo s svojimi posojilnicami za več milijonov kron oslepili. Velikanski ta gospodarski polom je usodepolni pomena za vse ljudstvo na Koroškem. Ni da je šel pravi vihar skozi deželo, ko se je črne lumparije in zločine izvedelo. Tudi mi

Nesreča na morju.

Svoj čas je na vožnji v Cherbourg ponesrečil francoski bojni parnik „Richelieu“. Prišel je namreč na skale. Moštvo je moralo barko zapustiti. Francoska vlada je sicer z velikimi sredstvi poskusila, da bi parnik iz skal spravila. Naposled pa je prodala parnik neki nizozemski firmi in staro železo. Dotična firma je parnik tudi res iz skal spravila. Ali naposled so se vrvi pretrgale in zopet se je moral parnik njegovi usodi prepustiti. Zdaj je parnik sam in zapuščen na morju, kakor ga kaže naša slika. Pri temu pa tvori zlasti v času viharjev veliko nevarnost za druge parnike. Zato se poskusni nadaljujejo, da bi se barko spravilo.

